

NRC: maandag 27 oktober 2008 door frits abrahams
'Love is our cross to bear...'

Waarvoor ga je naar een concert? Voor een paar momenten van ontroering, denk ik. Zonder die momenten kan het concert goed zijn, maar niet echt onvergetelijk. Slikken, even slikken, hoort erbij.

De artiest hoeft niet beroemd te zijn om zo'n snaar bij het publiek te raken. Het helpt als hij Pavarotti heet, maar het mag ook een voor velen onbekende naam zijn, John Gorka bijvoorbeeld. Gorka is een Amerikaanse folkzanger in de traditie van Hank Williams, Woody Guthrie, Pete Seeger, de vroege Bob Dylan, Loudon Wainwright III, Townes van Zandt. Hij is inmiddels een man van een jaar of vijftig en trekt met een gitaar onder zijn arm van de ene club naar de andere. In vakkringen geldt hij als een van de beste singer-songwriters van zijn generatie.

Mijn jongste dochter stelde voor hem afgelopen vrijdagavond in het dorps huis van Lage Vuursche bij Baarn te gaan beluisteren. Door een soort toeval trad hij na veertien jaar weer eens in Nederland op. Twee Nederlandse mannen, vrienden en Gorka-fans, hadden de gezamenlijke leeftijd van 110 jaar bereikt en zagen Gorka als de ideale performer voor hun feest. Ze reisden af naar Philadelphia, spraken de verbaasde zanger na een concert aan en haalden hem over naar Nederland te komen. Er werden kleine concerten georganiseerd in het Friese Bakkeveen, Lage Vuursche en Venlo.

We kwamen op een wachtlijst te staan, maar mijn dochter hield aan en haalde de kaartjes binnen. Ook voor mij een kleine triomf, want toen ik mijn eerste Gorka-cd kocht, I know uit 1987, was zij twaalf jaar. Zij en haar zus werden in die jaren door heel andere muziek (Bananarama!) opgeslokt, maar toch moeten flarden van schitterende Gorka-nummers als I Saw A Stranger With Your Hair en Love Is Our Cross To Bear hen toen al bereikt hebben. Ze hebben dat destijds goed voor mij verborgen gehouden, en terecht, want als kind hoor je de muziek van je vader nogal belachelijk te vinden.

Ruim twintig jaar later zegt mijn dochter halverwege het concert in Lage Vuursche tegen mij: „Hij zal toch nog wel Love Is Our Cross To Bear zingen?” Kijk, dan heb je het als opvoeder op dit gebied toch niet slecht gedaan, al zeg ik het zelf.

En natuurlijk zong Gorka Love Is Our Cross To Bear. Hij is een gelouterde performer en hij weet waarmee hij zijn publiek kan raken. Hij is de enige artiest (die ik ken) die vanaf het begin zegt: „Ik heb geen set list, kom maar op met uw verzoeken.” Het is een vreselijk aardige, bescheiden man, vertelde een van de mannen me die hem naar Nederland hadden gehaald. Hij was niet meer naar Europa gekomen, omdat hij een gezin met jonge kinderen had gekregen.

Misschien is dat ook wel de makke van Gorka. Hij is, in tegenstelling tot veel van zijn collega's, niet aan de drank of de drugs geraakt. Dat is goed voor zijn bariton, maar slecht voor zijn legende. Hij kan alleen voortleven in zijn nummers, niet in het verhaal van zijn leven. Maar sommige van zijn nummers zijn er sterk genoeg voor. Ik hoorde hem voor het eerst live Let them in, een meesterlijk anti-oorlogsliedje, zingen: Let them in, Peter/ They are very tired/ Give them couches where the angels sleep/ And light those fires.

Ja, daarvoor ga je naar zo'n concert.

Bron : <http://weblogs3.nrc.nl/dag/>